

N. Kósa
Judit

Békemenet

Az őszi beszéd óta tudjuk, hogy a szöveg értelme nem számít, a lényeg, hogy legyen egy jó szó, amit a zászlóra lehet tűzni. Hogy aztán azzal viszik-e utcára az embereket, hogy „hazudtunk”, vagy azzal, hogy „fehér, keresztény, heteroszexuális”, már mindegy is. Valószínűleg aki menni akar, az akkor is menne, ha Bayer Zsolt csak annyit rikoltana: „tűrhetetlen, hogy gumicukor!”

Azon ma már fölösleges lamentálni, hogy Niedermüller Péter – bár talán mondhatta volna szabatosabban – természetesen nem tett rasszista kijelentést, hanem éppenséggel a kirekesztést ítélte el. A nyugdíjak megvédése óta tudjuk, hogy az orbáni újbeszélben egyes szavak akár önmaguk ellentétét is jelenthetik, a béke azt, hogy háború, a rasszizmus elleni fellépés azt, hogy az uszulni vágyók hergelése. Aki bazi nagy kereszteteket cipelő néniket vezényel a VII. kerületi polgármesteri hivatal elé, az biztosan tudja, mit csinál. És azt is, hogy miért.

Azt viszont jegyezzük meg, hogy miközben a kormánypárti korifeusok által feltüzelt antirasszista sokaság felsorakozott a hajdani gettó határán, e díszlet mögött zavartalanul folyt tovább a régi előadás. A kormányfő például péntek reggeli rádiószózatában tette világossá, hogy a gyöngyöspatai pakliban bőven van még kijátszásra érdemes kártya. Hogy a munka nélkül szerzett százmillió sérti a keccsölők igazságérzetét, az az alap. A felépítmény még csak most jön: először is azt tudhattuk meg, hogy maguk a cigányok tehetnek a szegregációról, hiszen ők tették lehetetlenné a gyerekeik tanítását.

Mindebben csak az a figyelemre méltó, hogy az a pár ezer ember, aki csütörtök este Niedermüller ellen tüntetett, a karját hagyná leváogatni meggyőződésében, hogy a másik a rasszista, őt magát pedig jogos indulat fűti. És figyeljék meg, lesz itt még békemenet is. Tán még Gyöngyöspatára is elkanyarodnak.